

MARXILAISUUS JA REFORMISMI

Erotukseksi anarkisteista marxilaiset tunnustavat taistelun reformien puolesta, s.o. sellaisten parannusten aikaansaamiseksi työtätekevien asemassa, jotka jättävät edelleenkin vallan hallitsevan luokan käsiin. Mutta samalla marxilaiset käyvät mitä päättäväisintä taistelua reformisteja vastaan, jotka suoraan tai välillisesti rajoittavat työväenluokan tavoitteet ja toiminnan reformeihin. Reformismi on porvarillista työläisten pettämistä, jotka erillisistä parannuksista huolimatta pysyvät aina palkkaorjina — niin kauan kuin säilyy pääoman herruus.

Liberaalinen porvaristo antaa toisella kädellään reformeja ja aina ottaa ne toisella kädellä takaisin, supistaa ne olemattomiin, käyttää niitä hyväkseen orjuuttaakseen työläisiä, jakaakseen heidät erillisiin ryhmiin, ikuistaakseen työtätekevien palkkaorjuuden. Sen vuoksi silloinkin, kun reformismi on täysin vilpittöntä, se muodostuu todellisuudessa työläisten porvarillisen harhauttamisen ja heidän voimansa heikentämisen välikappaleeksi. Kaikkien maiden kokemus osoittaa, että työläiset ovat aina joutuneet petetyiksi, kun he ovat luottaneet reformisteihin.

Ja päinvastoin, jos työläiset ovat omaksuneet Marxin opin, s.o. tajunneet palkkaorjuuden olevan kiertämätöntä niin kauan kuin säilyy pääoman herruus, niin he eivät anna pettää itseään millään porvarillisilla reformeilla. Ymmärtäen sen, että kapitalismin säilyessä reformit eivät voi olla kestäviä eivätkä vakavia, työläiset taistelevat saadakseen aikaan parannuksia ja käyttävät parannuksia jatkaakseen entistä sitkeämmin taistelua palkkaorjuutta vastaan. Reformistit pyrkivät antipaloilla hajottamaan työläiset ja pettä-

mään heitä, vieroittamaan heidät työväen luokkataistelusta. Työläiset, jotka ovat tajunneet reformismin valheellisuuden, käyttävät hyväksi reformeja kehittääkseen ja laajentaakseen luokkataisteluaan.

Mitä voimakkaampaa on reformistien vaikutus työläisiin, sitä voimattomampia ovat työläiset, sitä suuremmassa määrässä he ovat riippuvaisia porvaristosta, sitä helpompi porvariston on erilaisilla konsteilla tehdä reformit tyhjäksi. Mitä itsenäisempää ja syvällisempää ja päämääriltään laajempaa on työväenliike, mitä vapaampaa se on reformismin suppeudesta, sitä paremmin työläisten onnistuu varmistaa ja käyttää hyväkseen erillisiä parannuksia.

Reformisteja on kaikissa maissa, sillä kaikkialla porvaristo yrittää tavalla tai toisella harhaannuttaa työläisiä ja tehdä heistä tyytyväisiä orjia, jotka kieltäytyvät orjuuden hävittämisajatuksesta. Venäjällä reformisteja ovat likvidaattorit, jotka kieltävät menneisyytemme, uinuttaakseen työläiset uuden, julkisen, legaalisen puolueen haaveilla. Pietarilaiset likvidaattorit ryhtyivät äskettäin, „Severnaja Pravdan” pakottamina *, puolustautumaan reformismisyytöksiltä. Meidän pitää eritellä tarkoin heidän päätelmiään tehdäksemme aivan selväksi tämän sangen tärkeän kysymyksen.

Me emme ole reformisteja, kirjoittivat pietarilaiset likvidaattorit, sillä me emme ole sanoneet, että reformit ovat kaikki kaikessa, ettei lopullinen päämäärä ole mitään; me olemme sanoneet: liike lopullista päämäärää kohti; me olemme sanoneet: reformien puolesta käytävän taistelun kautta — asetettujen tehtävien toteuttamiseen kaikessa laajuudessaan.

Katsokaamme, vastaako tämä puolustelu todellisuutta.

Ensimmäinen tosiasia. Tehdessään yhteenvedon kaikista likvidaattorien lausumista likvidaattori Sedov kirjoitti, että marxilaisten esittämistä „kolmesta valaasta” on kaksi sel-laista, jotka eivät tällä haavaa sovi agitaation kohteiksi. Hän jätti 8-tuntisen työpäivän vaatimuksen, joka teoreettisesti katsoen on toteutettavissa reformina. Hän siirsi syrjään tai taka-alalle kaiken sen, mikä menee reformien puitteita pitemmälle. Hän lankesi siis aivan ilmeiseen opportunistiin ajaen juuri sitä politiikkaa, mitä tulkitaan

* Ks. tätä osaa, ss. 318—320. *Toim.*

määritelmällä, ettei lopullinen päämäärä ole mitään. Se juuri onkin reformismia, kun „lopullinen päämäärä” (vaikkapa demokratismien suhteen) lykätään agitaatiosta loitommalle.

Toinen tosiasia. Likvidaattorien surullisenuuloisuu elokuun konferenssi (viime vuonna) lykkää ei-reformistiset vaatimukset samoin tuonemmaksi, erikoisen sattuman varaan, sen sijaan että siirtäisi niitä lähemmäksi, aivan agitaation keskiöön.

Kolmas tosiasia. Kieltäessään „vanhan” ja mataloittaessaan sitä, pyrkiessään sanoutumaan siitä irti likvidaattorit rajoittuvat siten reformismiin. Nykytilanteessa on käynyt aivan ilmeiseksi reformismien ja „vanhasta” luopumisen välinen yhteys.

Neljäs tosiasia. Työläisten taloudellinen liike saa likvidaattorit vihan valtaan ja hyökkäilemään („intoilua”, „nyrkeillä huitomista” y.m. y.m.), heti kun se vain yhdistetään tunnuksiin, jotka menevät reformismien puitteita pitemmälle.

Minkä yhteenvedon voimme sitten tehdä? Sanoissa likvidaattorit hylkäävät periaatteellisen reformismien, mutta käytännössä harjoittavat sitä kautta linjan. Toisaalta meille uskotellaan, etteivät reformit ole heille lainkaan kaikki kaikessa, mutta toisaalta marxilaisten jokainen askel, jonka nämä ottavat käytännössä reformismien puitteita pitemmälle, herättää likvidaattorien taholta joko hyökkäilyjä tai halveksuvaa suhtautumista.

Ja samalla tapahtumat työväenliikkeen kaikilla aloilla osoittavat meille, että reformien käytännöllisessä hyväksikäyttämisen ja taistelussa reformien puolesta marxilaiset eivät suinkaan jää jälkeen, vaan päinvastoin käyvät selvästi edellä. Tarkastelkaapa työväenkuuriassa toimitettuja Duuman vaaleja — edustajain esiintymisiä Duumassa ja Duuman ulkopuolella, työväenlehtien luomista, vakuutusreformien hyväksikäyttämistä, metallityöläisten liittoa, joka on suurin ammatillinen liitto, j.n.e.— ja kaikkialla te näette marxilaisten työläisten olevan edellä likvidaattoreihin verrattuna siinä välittömässä, lähimmässä, „arkisessa” työssä, jota tehdään agitaation ja organisaation alalla sekä taisteltaessa reformien puolesta ja niiden käyttämisessä.

Marxilaiset tekevät väsymättä työtä päästämättä ohi ainoatakaan „tilaisuutta”, jolloin voidaan aikaansaada reformeja ja hyväksikäyttää niitä, he eivät moiti, vaan kan-

nattavat ja kehittävät huolehtivaisesti kaikkea sitä, mikä menee reformismia pitemmälle niin propagandassa, agitatioissa kuin myöskin taloudellisen joukkotoiminnan alalla j.n.e. Mutta marxilaisuudesta luopuneet likvidaattorit aiheuttavat työväenliikkeessä vain hajaannusta hyökkäilemällä itse marxilaisen kokonaisuuden olemassaoloa vastaan, rikkomalla marxilaista kuria, saarnaamalla reformismia ja liberaalista työväenpolitiikkaa.

Sitä paitsi ei pidä unohtaa, että reformismi ilmenee Venäjällä vielä erikoisessa muodossa, nimittäin sellaisena, että se samaistaa nyky-Venäjän ja nyky-Euroopan poliittisen tilanteen perusolosuhteet. Liberaalin näkökannalta tällainen samaistaminen on laillista, sillä liberaali uskoo ja tunnustaa, että „meillä on, luoja kiitos, perustuslaki”. Liberaali ajaa porvariston etuja puolustaessaan sitä näkökantaa, että lokakuun 17 päivän jälkeen jokainen demokraattisen liikkeen askel reformismin puitteita pitemmälle on mielettömyyttä, rikos, synti j.n.e.

Mutta juuri näitä porvarillisia katsomuksia meidän likvidaattorimme toteuttavatkin käytännössä, kun he herkeämättä ja järjestelmällisesti „siirtävät” Venäjälle (paperilla) sekä „julkisen puolueen” että „taistelun legaalisuuden puolesta” j.n.e. Toisin sanoen, liberaalien tapaan hekin saarnaavat eurooppalaisen perustuslain siirtämistä Venäjälle, *ilman* että kuljetaan se omalaatuinen tie, joka on johtanut Länessä perustuslakien syntymiseen ja niiden vakauttamiseen sukupolvien ja toisinaan jopa vuosisatojenkin kuluessa. Likvidaattorit ja liberaalit haluavat, kuten sanotaan, saada päänsä pestyksi menemättä itse saunaan.

Euroopassa reformismi on tosiasiallisesti marxilaisuudesta luopumista ja porvarillisen „sosiaalipolitiikan” asettamista sen tilalle. Meillä likvidaattorien reformismi ei ole ainoastaan sitä, vaan sen lisäksi vielä marxilaisen organisaation hajottamista ja työväenluokan demokraattisista tehtävistä luopumista, niiden korvaamista liberaalisella työväenpolitiikalla.